

Резюмета на научни трудове и публикации

на д-р Силвия Владимирова Кръстева,
главен асистент в Катедра „Философия“,
Философски факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“

Researcher ID: F-8935-2014

За участие в Конкурс за заемане на академичната длъжност „Доцент“,
Професионално направление 2.3. Философия (Логика), към Катедра
„Философия“, Философски факултет на ЮЗУ „Н. Рилски“,
обявен в Държавен вестник, брой 52 от 2 юли 2019 г.

I. Монография: *Генезис и поле на логическата теория. Студии по философска логика.* 2018. Изд. „Фабер“, Велико Търново, ISBN 978-619-00-0700-5, 404 стр.

Резюме: Монографията *Генезис и поле на логическата теория. Студии по философска логика* си поставя значима и мащабна задача – да се обгледа и да се конституира чистия континуум на логическите теории, като се открият и изследват фундаменталните работещи логически системи, предопределили развитието и корпуса на логиката. Затова и създаването на едно такова работно поле дава възможност да се изследват формите и построенията, извлечени в логическите теории, да се предложат резултатите от иновативните начинания в логиката, в тоталното търсене на системата на самата наука логика.

За целта се въвежда един нов теоретичен инструмент – разглеждане на „общопредметната действителност“, като обобщен онтологически и гносеологически модел, върху който се изгражда една логическа теория. Това позволява да се открият основните философско логически парадигми в континуума на логическото. Това са Аристотеловата логическа парадигма, Кант-Хегеловият логически проект и основите на модерната логика. Монографията проследява извличането на логическите форми съобразно с тези базови логически парадигми и то в придвижване на тяхната систематика и в извеждане на пълните им конструктивни възможности.

Първата част на монографията – *Логическо основаване*, въвежда основните параметри на Аристотеловата логическа парадигма, с количественото моделиране на съществуващото и с основните способности за неговото описание. В резултат са

конституирани основните форми на мисленето – понятието, съждението и умозаклучението, образуващи фундамента на традиционната логика.

Към първата част е предложено разработването на едно ново логическо средство – логическият универсум, като фигура и техника за работа с най-общите понятия на мисленето, като способ, осветляващ работата по определянето на предметите и за изработването на основните предметни конструкции в мисленето. Разгледано е въвеждането на „универсума на разсъждението“ в логическите системи на 19-и век, неговото дефиниране, основни структурни елементи и нормативност. В богато развит и структуриран графичен материал и техника са разгледани основните схеми за работа на универсума – с предметите, в структурата на съждението и в традиционната му типология, в основната изчислителна база и изграждане на систематични предметни построения, което предоставя нови възможности за извеждане на формации и типови конструирания в цялостната работа на нашето мислене.

Втората част – *Кант-Хегелова теория на логическите форми*, работи за цялостното и чисто извеждане на една нова логическа теоретична платформа – да се построи система на формите на мисленето: понятие, съждение и умозаклучение, и да се развие и завърши корпусът на цялостната теория на логическите форми на мисленето. Кант и Хегел реализират съществени логически резултати в това търсене. Тъкмо извличането на новата „общопредметна действителност“ на човешкото съзнание позволява тези резултати да се открият и обобщят до нови решения в търсенето на изчерпателност и пълен обхват на логическите форми.

Развита и изведена до цялостна конструкция е Кантовата теория на съждението. Тя ляга върху новаторските виждания на Кант за работещите механизми на синтеза и на обуславянето, основаващи една нова теория за мисленето. Те са и основата за извличане от Кант на логическите форми на съждението и на умозаклучението. Изведено е точното разбиране на Кант за логически синтез, оттам и на новите му формулировки на дефиницията и на структурата на съждението, разработени в *Критика на чистия разум*. Проследено е извличането на пълната структура на съждението, която е основата за демонстрираното извеждане при Кант на системата на логическите видове на съждението, като типовете функции на синтезата в тях. Това е уникален логически резултат, който дава основа за работата по извличане на системата на другите две форми на мисленето – понятието и умозаклучението.

Работата на Кант по единна теория на умозаклучението е проследена в цялостния ход на *Критика на чистия разум*, като е обобщена и издигната до пълно очертана и с

открити резултати Кантова теория на умозаклучението. От тази гледна точка и чрез опорната концепция за механизма на обуславянето са изведени новата дефиниция и структура на умозаклучението при Кант, които обезпечават ново и цялостно решение за провеждането на умозаклучението като най-висшата форма на мисленето. Изведена е и връзката между новия модел на съждението и неговата система и състава на умозаклучението и възможността да се построи цялостно извеждане на неговите основни типове. Оттук решението на Кант за типовете умозаклучителни функции е продължено до система на функциите на синтезата в умозаклучението въобще. Логическите функции на умозаклучението са сведени до традиционно логическите основни видове на умозаклучението, като е заложена основата за системата на умозаклучението като форма на мисленето.

Общото построяване на единна теория на логическите форми е разгледано в систематичните разработки на Фихте, и специално на Хегел. Хегел придвижва напред проблема за изграждането на система на понятието като логическа форма. Проследено е издигането от него на единна теория на логическите форми върху логическите заложби на понятието с неговите основни логически определения. Детайлно е разгърнато Хегеловото конструиране на Кантовата система на съждението, с което Хегел постига развит систематичен регистър на съждението. Разгледани са преобразуванията, реализирани от Хегел, детайлно и с графики са моделирани вътрешните степени като формации на съждението, с които Хегел постига цялостен и иманентен генезис на съждението. Детайлно е проследен и опитът на Хегел да изгради единно систематично развитие на умозаклучението върху основата на универсални елементи и постройка на умозаклучението. Открити са логическите степени на умозаклучението, новите моменти в Хегеловото разработване на неговите вътрешни форми и в движението към върховно осъществяване на умозаклучението, чиято систематика трябва да обобщи и разгърне пределните генерализиращи и конструктивни възможности на мисленето.

Третата част – *Към основанията на модерната логика*, разгръща изследването на генезиса на основните логически търсения и системи, предопределили развитието на съвременната логика. Тук изследването е съсредоточено в извеждането на две магистрали на основните теоретически и иновационни търсения на 19-и век, основали проблемите, стоящи пред логиката и до днес. Първото направление е изграждането на теоретическата платформа на аналитичната логическа школа, която се характеризира с мощното навлизане на средствата на математическия анализ върху полето на традиционната логика. Второто направление изнася този синтез на логика и математика

към търсенето на фундаменталните първопринципи на математиката в теоретичното изследване и конструиране на безкрайността. Резултатът тук е извеждането на фундамента на математиката – теорията на множествата.

Постиженията на аналитичната логическа школа са разгледани с нововъведенията на пионерите на модерния анализ – А. де Морган, Дж. Бул, Дж. Вен, които осъществяват системното преработване на традиционно логическата теория и внедряват математически елементи и модели във всички аспекти на традиционно логическия компендиум. Показани са основополагащите моменти в извеждането на основните класически логически системи на пропозиционалната логика, предикатната логика, теория на релациите. Проследено е тяхното концептуализиране и изграждане в разбиранията за пропозиция и предмет, за функция и аргумент, за релация и тяхното построение като логически средства при Г. Фреге, Б. Ръсел, Дж. Мур, като са ориентирани към съвременното им логическо проектиране. Предложен е и анализ на концепцията на Л. Витгенщайн за същността и конструктивното поле на логиката в неговия *Логико-философски трактат*. Изведена е концепцията на Витгенщайн за кореспонденцията между света и логическото пространство, оформено е едно цялостно разглеждане на оригиналната теория за истината на Витгенщайн, основана върху моделирането на логическото пространство.

Второто направление на една математика и философия на безкрайното е разгледано с общия му генезис в развитието на математическата теория за числовите множества и общата теория за числата и в първото му отчетливо формулиране от Б. Болцано като провокативния проблем за „дефиниране и дори изчисление на количеството на безкрайното“. Детайлно е проведено извличането на понятието за „множество“ при Р. Дедекинд и Г. Кантор, с което се поставя за разрешаване дефинирането на крайните и безкрайните множества. Формулировката на Г. Кантор за „кардиналното число“ – за броя на елементите, и за размера на едно множество отваря проблема за откриването и за въвеждането на един нов вид числа, наречени от Кантор *трансфинитни числа*. Обсъждането на елементите и основните математически и логически черти на множествата осигурява основата за систематично извеждане на теорията на множествата, цялостно оформена в монографията с нейните елементи, основни операции и зависимости. Очертана е една нова област: логика на безкрайността, която проследява докрай математическата конструкция на Г. Кантор на трансфинитните числа и неговото решение за отнасянето на безкрайните множества и техните кардинални числа към линеарния континуум на числата, известна като *Хипотезата за континуума*

на Кантор – проекция с огромна важност и неразработен потенциал за конструиране на безкрайното като една от най-основните предметни насочености на математиката, но и на логиката, и на философията.

II. Студии:

Студии, публикувани в научни издания, реферирани и индексирани в световноизвестни бази данни с научна информация:

II.1. *Онтологически и логически проекции на Лайбницовия Закон за достатъчното основание.* (студия) 2018. // Сп. „Философия“, кн.1, с.17 – 43, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559, **инд. WOS.**

Резюме: Лайбниц обявява Закона за достатъчното основание за „един от най-съществените принципи на разума“. И до днес този закон провокира изследвания както на своята валидност, така и по отношение на своите формулировки и обхват. С настоящия доклад ще се опитаме да систематизираме предпоставките и извеждането на този принцип във философското мислене на Лайбниц, както и да демонстрираме потенциала му като общовалиден закон на мисленето и познанието.

Първоначално трябва да бъдат очертани онтологическите основи, върху които Лайбниц поставя ЗДО. Първото онтологическо ядро ще изведем чрез структурата на съществуващото, която Лайбниц построява върху „безкрайното множество на природните неща“. Второто ядро ще проследим в концепцията на Лайбниц за определянето на едно нещо. Това е „индивидуалната субстанция“, за която би трябвало да можем да дадем „пълно понятие“. Със своя закон за непрекъснатостта Лайбниц постулира изграждането на „реда на случайните неща“, който води до „последното основание“ или висшата субстанция – Бог. Законът за достатъчното основание е свързан и с поставянето на възможността за „избора на Бога“, което ще предопредели връзката на ЗДО спрямо „единствения универсум“.

Оттук ще проследим основните формулировки на ЗДО, които Лайбниц дава в *Монадология* и в своите писма. Ще оформим обосноваването на валидността на ЗДО, като разгледаме връзката му с положението за предустановената хармония и със закона за тъждеството на неразличимите.

За да се оформи пълният му логически потенциал, ще обобщим как ЗДО може да изчислява върху различието и модалността. Тези негови възможности се враждат и доразвиват в теоретичните системи на Кант и Хегел. Ще открием общите му параметри

в концепцията на Кант за пълното определяне. Ще разгледаме и Хегеловата проекция на основанието с неговата структура и с интересната формулировка на „пълното основание“. Всичко това отвежда до перспективата да се открие целият мащаб на ЗДО, както Лайбниц го основава и формулира, и ни дава възможност да предложим една нова негова формулировка, свързана с основание, завършено до абсолютния смисъл по всички свои параметри.

Студии, публикувани в нереферирани списания с научно редактиране или публикувани в редактирани колективни томове:

II.2. *Регистър на съждението в логическото учение на Аристотел.* (студия) 2018. // Сборник „Предизвикателството Аристотел“, УИ „Св. Кл. Охридски“, София, ISBN 978-954-07-4382-0, с.133 – 155.

Резюме: Студията ще следва линията на водещите и основни моменти в изграждането на Аристотеловата теория на съждението. Ще фиксираме ключови моменти, които да формират един собствен логически регистър на съждението, както Аристотел го извлича и дефинира и както го структурира и проектира. Регистърът на съждението ще има за цел да ги фокусира, но и да покаже някои интересни и конструктивни възможности на съждението в неговото поставяне като базисен компонент на логическия анализ на мисленето.

Първо ще ни интересуват основните структурообразуващи елементи на съждението, които Аристотел извлича, основно в *Категории* и *За тълкуването*, такива че да схематизират изказването, отделяйки го като устойчива структура в хода на описващото слово. С позиционирането на подлежащото и предикацията в самото изказване, Аристотел разгръща детайлен анализ на неговата комбинаторика и схематика, но вече като предпоставка – оформено съждение, което влиза в изграждането на силогизма, – в *Първа* и *Втора Аналитика*. Но не толкова тези възможности ще са обект на интерес в доклада, колкото въвеждането на единичните и безкрайните съждения като възможни предпоставки в силогизма или като типове съждения в умозаключителните структури. Това се предприема тъкмо с оглед на едно излизане от чисто логическите рамки на съждението като силогистична предпоставка. Затова и следващата стъпка в регистъра на съждението ще е поставянето му в мащаба на диалектичното разсъждение в *Топика*, – което дава поглед към аргументативната структура на определението, но и към изграждането на структури от съждения. И накрая тъкмо отварянето на съждението

към аргументативните структури ще го постави в пълния му мащаб – спрямо участието му в типовете умозаключителни структури като средство за изграждане на умозаключенията. Като тук фокусът ще бъде предимно върху логическите възможности на съждението за дефинирането и първоначалната схематика на индукцията. Задачата е мащабна, но това би изисквало едно възможно построяване на първотопичен регистър на съждението в обхода на Аристотеловия логически корпус от централната позиция на съждението.

II.3. Хипотезата за континуума на Кантор и нейното трансфинитно обосноваване.
Част 1. Част 2. (студия) 2017. Ел. сп. NotaBene, Брой 38 (2017), ISSN 1313-7859, **ИНД. ERIH PLUS,**

<http://notabene-bg.org/read.php?id=480> <http://notabene-bg.org/read.php?id=497>

Abstract: The present paper will expose Cantor’s Theory of transfinite numbers, and more specific his *Continuum Hypothesis*, on transfinite grounding – upon the constructing of the linear continuum c as “the pure continuous number-domain”, with the words of Dedekind. For this purpose, we will unfold Cantor’s grounding that cardinality of the continuum c is equal to the cardinality of the sets of natural numbers – $\mathbb{N}$ and the rational numbers – $\mathbb{Q}$ as basic dimensions in n -dimensionality of the continuum. This is a construction, which poses the known number sets as basic and initial dimensions of the continuum c . These sets are also taken in their inclusion to one another as proper subsets to each other and to the set of real numbers – $\mathbb{R}$.

From here, we can deduce the Continuum Hypothesis formula with producing the next $\aleph$ -numbers and to propose a new version of generalized Continuum Hypothesis. Also this will provide the solution and interpretation of Aleph-0: $\aleph_0$ as a number – with its own number value upon the continuum c and as a number of the complex processes and entities in reality.

Going even more further, we can postulate the *intensity* of an infinite set: as its own ability to be raised to power, or covered, with transfinite cardinal number, in particular to the least transfinite number $\aleph_0$. So, namely on the intensity of the infinite sets, continuity can be defined and connected with the dimensionality of the continuum. And from here we can formulate the Aleph-enumerability and omega-enumerability of infinite sets as the suggestion of grounding the enumerability of the infinite sets.

All this leads also to the construction of transfinite numbers orders, in this construction we can develop them as higher and higher number classes with increasing cardinalities. These transfinite numbers orders can provide the density of “the whole absolutely infinite aggregate

of numbers”, with Cantor’s formulation. With all this, the new transfinite numbers, introduced by Cantor, are demonstrated as powerful instrument for describing and investigating the reality to the very boundaries of its physical and conceptual comprehension.

II.4. *Виртуалисткият трансцендентализъм и Аналитиката на основните положения.* (студия) 2016. // Сборник „Назад към метафизиката“, УИ „Н. Рилски“, ISBN 978-954-00-0092-3, с.118 – 141.

Abstract: In its intention the search in this statue will aim a heuristic entering in the area of the second part of Kant’s Transcendental Analytics – Analytics of principles. This search is liberated in its goals and methodological basis, in accepting for an initial point the innovative philosophical concept of virtualistic transcendentalism developed by Valentin Kanawrow. The new program of “systematic critical metaphysics” grounds a constituting the transcendental schema as dynamic mediator “in transition from a priori to a posteriori”, to the structuring of the possible experience. From here we will rise the thesis for the autonomy of the region of faculty of judgment pointed by Kant as one of the higher faculty of cognition. Kant considers its a priori forms, which are working for the knowledge of an object in experience, but he does not follow the secure way to deduce these forms from systematic logical formation as he proceeds with understanding and reason. There the a priori forms are deduced on the basis of logical forms in thought. So we are starting a search for the own logical forms of faculty of judgment. We will formulate their specifics as judgmental synthetic schemas. And we are going to derive them backwards – from the principles of faculty of judgment to their pure logical models: the schemas of quantity, quality, relation and modality. As result we will gain at first the demonstration of the region of faculty of judgment in its appurtenance exactly to the transcendental logic. And then, it will be a real expansion in the thematic of transcendental analytics with the judgmental synthetic schemas, through which to delineate the logical territory of faculty of judgment in its task to develop criterions, types and general logical models in object constructing in thought and knowledge.

II.5. *Херменевтичният кръг като традуктивна процедура.* (студия) 2011. // Сборник „Бездната Хайдегер“, УИ „Н. Рилски“, Благоевград, ISBN 978-954-680-754-0, с.284 – 307.

Резюме: Студията си поставя за цел да разгърне спецификата на една ключова фигура при Хайдегер, която той използва, за да изобрети ново философско начало. Херменевтичният кръг трябва да се разгледа като „кръгова структура“, изпълнена със свои моменти и със своя специфична конструктивна мощ. Точно като такава тя

представлява осъществяването на една традуктивна процедура за завършване и оцелостяване на даден ход в мисленето. Целта тук е да се изведе модел на традуктивния процес в мисленето, наред със структурираните позиции при разгръщането на дедукцията и индукцията, в опосредстването между предмета и областта на мисленето. Тъкмо при традуктивната процедура се осъществява тяхно съотнасяне, което най-общо се движи в цялата мисловна област и я обработва и свежда обратно до положения в нея предмет. Генезисът на една такава оцелостяваща кръгова процедура се проследява с техниката на поставяне на началото при Декарт, с признаването на кръга като систематична конструкция от Фихте, с разработването на рефлексията и нейните видове при Хегел, с предпоставянето и с механизма на основание и обосновано, които той реализира в *Науката логика*. Тези модели дават възможност да се развие херменевтичния кръг при Хайдегер като сложна релативна структура, фиксираща даденото и постоянно отвеждаща отвъд него към целостта на питането за битието и към херменевтичния хоризонт, към който отговорът и тълкуването постоянно отпращат.

III. Статии:

Статии и доклади, публикувани в научни издания, реферирани и индексирани в световноизвестни бази данни с научна информация:

III.1. *The Subjective Relation as a Moment of Determination in Hegel's Science of Logic*. 2018. // Hegel-Jahrbuch, Volume 11, Issue 1, Pages 70–75, ISSN (Online) 2192-5550, ISSN (Print) 0073-1579, DOI: <https://doi.org/10.1515/hgjb-2018-110113>. © 2018 Akademie Verlag GmbH, Markgrafenstr. 12-14, 10969 Berlin., инд. SCOPUS.

Abstract: The paper aims to open an intriguing projection to the procedure of logical determination in Hegel's *Science of Logic*: what are the moments of subjective intervention and dynamic in the progress of the concepts. Two basic moments of subjective relation are deduced – the “external reflection” and the “positing”. For the consideration are drawn the concepts of the *Objective Logic*: “Something and an other” and “The Real Ground”. Such a view gives an opportunity to recognize the procedures upon the including the context of thinking, the temporal features and the ability of variations in its forms. The subjectively intended moments in determination demonstrate the huge relational potential of Hegel's Logic, as well as the potential of the subjective relation for every object building.

III.2. *Моделиране на истината в логическото пространство.* 2017. // Сп. „Философия”, кн.4, с.415 – 424, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559, инд. WOS.

Резюме: Статията ще постави въпроса за истината отвъд езиковите конституенти в нейното дефиниране и постигане и оттам към моделирането ѝ, което да се основе предимно на познавателни параметри. Ще бъде търсено конкретно решение на трактовката на Витгенщайн, предложена в *Логико-философски трактат*, за „условията за истинност“ на една пропозиция в логическото пространство като нейно „изобразяващо отношение“ и за начина, по който пропозицията структурира логическото пространство. Дали това ще е легитимен вариант на една „логика на истината“ в Кантов смисъл и кои елементи от Кантовия логически проект могат да послужат за „разграфяване“ на логическото пространство с оглед на познанието на един предмет и на познавателното му дислоциране в логическия универсум, именно от гледната точка на целия спрегнат предметно универсум. Може ли да се набележат подстъпите, алгоритъмът на „реалностно“ изчисление на предметната стойност в логическия универсум.

III.3. *Топика на априорното.* 2016. // Сп. „Философия”, кн.1, с.47 – 58, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559, инд. WOS.

Резюме: С въвеждането на а priori-изследването на разума Кант поставя възможността на една самостоятелна област, или метод, или тематика в трансценденталния анализ на чистите форми на разума. Има ли тогава априорното свое поле, което да отличи извличането на тези чисти форми, а така и самото априорно да се обособи сред очертаните вътре в границите на разума области на трите трансцендентални способности: сетивност, разсъдък и разум. Дали априорното не е свързано с едно мета-полагане на самото трансцендентално като рефлексия върху собствената дейност и възможности на разума. И оттук априорното да се обособи със свои елементи и ход на реализиране, а така и да открие своята топка в общата конституция на чистото съзнание.

Статии и доклади, публикувани в нереферирани списания с научно редактиране или публикувани в редактирани колективни томове:

III.4. *Безкрайност и свобода – как мислим всеобщото.* 2018. // Сборник „Човекът – свободен и несвободен“, УИ „Св. Кл. Охридски“, София, ISBN 978-954-07-4542-8, с.59 – 67.

Резюме: Защо, когато се опитаме да дефинираме свободата, някак все пред нас се изправя безкрайното? Как безкрайното може да участва в направата на нашето понятие за свобода. Необходим ли е тук прочутият синтез на Хегел между безкрайно и крайно, които да дадат истински безкрайното. Това поставя още и въпроса за всеобщото – защо и дали когато мислим всеобщото, ни е нужна свобода. Как в логическите форми да открием свободния, вариативен компонент, а така и да овладеем субектността на нашите понятия, на нашето мислене, а по-нататък да впрегнем този компонент да работи тъкмо за ограничаващото свободата ни мислене на предметите.

III.5. Структури на възможното и тяхната метафорика. 2017. // Сп. „Философски алтернативи”, бр. 2-3, с.140 – 155, **инд. Philosopher’s Index, EBSCO, CEEOL.**

Резюме: Възможното се е превърнало в отчетлив конструктор от философските теории, но една такава теза би предположила, че то трябва да може да се структурира по определени начини и фигури, които служат като инструментариум в теоретичните построения. В настоящата статия ще предложим няколко такива модела, както те се конституират с тяхната самобитна и водеща метафорика. Ако излезем от първоосноваващия Аристотелов концепт за възможното, то ще е интересно как от това виждане за „възможността на едно нещо“ се стига до „понятието за сила“ при Хобс и Лайбниц. Особено интригуващо е конституирането на възможното вече като поле, като област, владееща позиционирането на нещата и тяхното многообразие. Тук, разбира се, е водеща конструкцията на пространството, предложена от Хобс, но не по-малко любопитна е Лайбницовата критика на абсолютно празното пространство, като „сенсориум“, с невероятната метафора на Нютон. Въведено като универсум, като поле, възможното изисква свое изпълване – свой „спектър“, „степени“ (по Кант), със собствени стъпки и построения за неговото насищане и организиране, за да можем да разгърнем прочутия концепт на Лайбниц за „най-добрия от всички възможни светове“. Накрая, ще разгледаме неразделната връзка и зависимости на *триадата*: „възможност-действителност-необходимост“ с нейните модели и метафори при Хобс, Лайбниц и Хегел, която да предложи конструктор за описание на трите модални области в едно общо и абсолютно отношение.

III.6. Феноменологичният дискурс на категорията. 2015. // Сп. „Философски алтернативи”, бр. 6, ISSN 0861-7899, с.84 – 93, **инд. Philosopher’s Index, EBSCO, CEEOL.**

Резюме: Един от основните резултати в *Критика на чистия разум* е извеждането от Кант на системата на категориите и обосноваването на една категория като мисловен способ да се формират предметите на познанието. Това поставя категориите в активна връзка със сетивно многообразното, но и повдига въпроса как категориите участват в изграждането на един сетивен предмет. Кант формулира проблема за необходимото свързване между категорията и явлението, като предлага два основни подхода за разрешаването му. Първият, от страната на чистите категории, се основава върху комбинаториката на самите категории до понятийна карта на мисленето. Вторият използва въвеждането на други способности, опериращи с условията на сетивността.

III.7. Последните елементи на мисленето. 2014. // Сп. „Философски алтернативи”, бр. 5, ISSN 0861-7899, с.30 – 42, инд. **Philosopher’s Index, EBSCO, CEEOL.**

Abstract: The present article problematizes the theoretical results of Kant and Hegel with the aim to clarify the conception of transcendental thought. The thought is constituted as ultimate first a priori area of the unconditioned (in Kant’s term) – pure universum of thought. The ultimate elements of thought are determined and posed as pure logical elements – “the three determined concepts”, deduced by Hegel: the universal (general), the particular and the singular concept. They are completed with forth concept: the real universal, which is taken as the upper border in the quantity of the object (Gegenstand), this concept is specified as independent sphere of the object upon the unconditioned. With the empty concept and the Absolute concept, the ultimate series of thought is structured. The article also introduces the basic relations and operations with the last conceptual elements, which mediate and go throughout the whole universum of thought.

III.8. Родово-видовата верига от страната на безусловното. 2014. // Сп. „Философия”, кн.3, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559, с.290 – 303.

Резюме: Изграждането на родово-видовата субординация от понятия все още поднася своите проблематични моменти в традиционно-логическата теория. Настоящата статия е посветена на построяването на родово-видовата верига в нейната пълнота и предлага интересен логически резултат, добит в заниманието с конкретни родово-видови вериги на различни понятия. В традиционната логика се е наложило схващането за логическата обоснованост на „долната граница” на родово-видовата верига, от страната на видовете – единичното понятие. Но дали има логически закономерна „горна граница” и докъде се простира обобщението при веригата? За да се отговори обосновано на този въпрос,

трябва да се разгледа Кантовият модел на изграждане на родово-видовата субординация. Кант въвежда безусловното като последната граница на върховния род, *genus summum*, и то като твърдата граница и начало за всяка родово-видова субординация. Самото подразделяне на *genus summum* тогава ще даде висшите родове, които ще са същинските предметофункциониращи понятия – необходима основа за акумулиране на признаците и така за образуване на предметите в мисленето и познанието.

III.9. *Първопринципи и елементи на метафизическото.* 2013. // Сп. „Философия”, кн.3, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559, с.263 – 282.

Резюме: Метафизическото е същинският конституент на философското размишление. Но как то е устроено, какви са неговите първи начала и принципи. Настоящата статия извежда метафизическото в опозицията свят на наличното – свръх-област, която го основава, и проследява тази конструкция в Аристотеловата *Метафизика*. Но оттук модерното философстване извежда нови начала, континууми, елементи: формацията на възможното, на върховния род, структурата на едно чисто понятие като всеобщ елемент на мисленето. Оказва се, че първият принцип на метафизическото ляга дълбоко във формулировката и схемата на Аристотеловия принцип на противоречието, който той самият посочва като „най-достоверното” теоретично начало. Кант, също и Фихте и Хегел, го преобразуват в принцип на определянето и то изведен в безусловния акт на самополагането, който разгръща едно понятие чрез напредването към свръх-областта на цялото мислене. Това саморазгръщане превръща принципа в построение, генериращо собствено и новопородено поле на релацията в тоталния и напълно обхванат и спрегнат универсум на Абсолютното.

III.10. *Тотално, целокупно и универсално в Хегелова интерпретация.* 2012. // Сп. „Философски алтернативи”, бр. 5, ISSN 0861-7899, с.24 – 31.

Abstract: This paper offers approach and analysis of the complex concepts, in way to deduce logical models of these concepts, mainly developed in theoretical systems of German Idealism. Kant constructs complex concepts in Transcendental Analytic and Dialectic of his fundamental work *Critique of Pure Reason*. Schelling and especially Hegel include in their systems such concepts as logic-theoretical instruments. The three concepts – total, whole-aggregate and universal, are exposed in a whole genetic way. They are developed by basic logical structure. This structure is granted on relations between one object (Gegenstand) among all the others

together; the specified logical area (field of objects) as construct basis for the complex concepts and with the common border to form the united area – logical Universum.

IV. Конференции:

1. Участие в международен конгрес:

1.1. *The Subjective Relation as a Moment of Determination in Hegel's Science of Logic.* Section 1. Science of Logic. 31 International Hegel-Congress – “*Erkenne dich selbst – Anthropologische Perspektiven*”, Ruhr-Universität Bochum, 17–20 May 2016 in Bochum, Germany.

1.2. *Teleology in Systematic Form.* Section 1. Science of Logic. 32 International Hegel-Congress – “Hegel's Encyclopedical System and its Legacy”, University of Tampere, 5–8 June 2018 in Tampere, Finland.

2. Участие в национални научни форуми:

2.1. *Възможна ли е универсална система на понятията?* Доклад от участие в научната конференция „Съзнанието – VII”, 29 януари 2019, организирана от Катедра „Философия”, СУ „Св. Кл. Охридски”.

2.2. *Принципът на противоречието при Платон и Аристотел.* Доклад от участие в научната конференция „Мислене и действие”, 14 и 15 декември 2018, организирана от АРУКО (Асоциация за развитие на университетското класическо образование), ФФ, ФлФ, СУ „Св. Кл. Охридски”.

2.3. *Кантовият проект за система на понятията.* Доклад от участие в научната конференция „Ролята на философските изследвания в университетската образованост“, посветена на 25 години академична философия в Югозападния университет, 27 ноември 2018, организирана от ФФ на ЮЗУ „Н. Рилски”, Благоевград.

2.4. *В търсене на последния фундамент – срещата на логиката и математиката.* Доклад от участие в научната конференция: „70 години академична философия в България”, 15 – 16 ноември 2018 г. Конференцията е организирана от ИИОЗ-БАН, София.

2.5. *Спонтанността на понятията като основа на мисленето.* Доклад от участие в научната конференция: „Свободата – възможна и невъзможна”, 11 – 12 април 2018 г. Конференцията е организирана от Център за философия и психоанализа, ФФ на ЮЗУ, Благоевград.

- 2.6.** *Регионът на трансценденталната способност за съждение.* Доклад от участие в научната конференция „Съзнанието – VI”, 29 януари 2018, организирана от Катедра „Философия”, СУ „Св. Кл. Охридски”.
- 2.7.** *Апрехензията на обекта: Кант и/или Аристотел.* Доклад от участие в научната конференция „Съзнанието – V”, 27 януари 2017, организирана от Катедра „Философия”, СУ „Св. Кл. Охридски”.
- 2.8.** *Регистър на съждението в логическото учение на Аристотел.* Доклад от участие в международната научна конференция „Предизвикателството Аристотел”, 28, 29 и 30 ноември 2016, организирана от АРУКО (Асоциация за развитие на университетското класическо образование), ФФ, ФлФ, СУ „Св. Кл. Охридски”.
- 2.9.** *Онтологически и логически проекции на Лайбницовия Закон за достатъчното основание.* Доклад от участие в научната конференция „Лайбниц – 300 години безсмъртие”, 14 ноември 2016, организирана от Катедра „История на философията”, СУ „Св. Кл. Охридски”.
- 2.10.** *Безкрайност и свобода – как мислим всеобщото.* Доклад от участие в научната конференция „Човекът – свободен и несвободен”, 3 – 4 ноември 2016, организирана от Катедра „Философия”, СУ „Св. Кл. Охридски”.
- 2.11.** *Виртуалистският трансцендентализъм и Аналитиката на основните положения.* Доклад от участие в научната конференция „Назад към метафизиката”, 12 май 2016. Конференцията е организирана от Център за Немски идеализъм към ФФ на ЮЗУ „Н. Рилски”.
- 2.12.** *Моделиране на истината в логическото пространство.* Доклад от участие в научната конференция „Език и познание”, 12 – 13 март 2016, организирана от Катедра „Философия”, СУ „Св. Кл. Охридски” и Българско общество за аналитична философия.
- 2.13.** *Модуси на предметоизграждането.* Доклад от участие в научната конференция „Съзнанието – IV”, 29 – 30 януари 2016, организирана от Катедра „Философия”, СУ „Св. Кл. Охридски”.
- 2.14.** *Феноменологичният дискурс на категорията.* Доклад от участие в научната конференция „Феноменологическото мислене”, 4 – 5 май 2015. Конференцията е организирана от Център за Немски идеализъм към ФФ на ЮЗУ „Н. Рилски”.
- 2.15.** *Възможността на чистото философско познание по Кант.* Доклад от участие в научната конференция, посветена на Кант, Sofia Kant Conference, 22 април 2015, СУ „Св. Кл. Охридски”. Конференцията е организирана от Българско Кантово общество.

2.16. *Топика на априорното.* Доклад от участие в научната конференция „Дебатът върху А Priori”, 6 – 7 февруари 2015, СУ „Св. Кл. Охридски”. Конференцията е организирана от ИИОЗ-БАН и ФФ на СУ.

2.17. *Последните елементи на мисленето.* Доклад от участие в научната конференция „Трансцендентално мислене и трансцендентален идеал (вяра и разум)”, май 2014. Конференцията е организирана от Център за Немски идеализъм към ФФ на ЮЗУ „Н. Рилски”, Благоевград.

2.18. *Тотално, целокупно и универсално в Хегелова интерпретация.* Доклад от участие в научната конференция „Философският глобализъм на Хегел”, 16.05.2012. Конференцията е организирана от Център за Немски идеализъм към ФФ на ЮЗУ „Н. Рилски“, Благоевград.

2.19. *Субординацията на съждението.* Доклад от участие в научната конференция с международно участие: “Съвременната логика: подходи, идеи и перспективи”, организирана от Секция „Логически системи и модели”, ИИОЗ-БАН, 14 – 15 декември 2011, София.

2.20. *Херменевтичният кръг като традуктивна процедура.* Доклад от участие в научната конференция „Бездната Хайдегер”, май 2011. Конференцията е организирана от Център за Немски идеализъм към ФФ на ЮЗУ „Н. Рилски”, Благоевград.

ABSTRACTS OF SCIENTIFIC WORKS

Silviya Vladimirova Kristeva, Ph. D.

Assistant Professor in the Department of Philosophy,
Faculty of Philosophy, South-West University “Neofit Rilski”

Researcher ID: F-8935-2014

For Participation in the Competition for the Acquisition of Academic Position
“Associate Professor” in the Professional Field 2.3. Philosophy (Logic), South-
West University “Neofit Rilski”

1. Monograph: Genesis and Field of Logical Theory. Studies in Philosophical Logic. 2018, Veliko Tarnovo: Faber, ISBN 978-619-00-0700-5, 404 pp.

Abstract: The monograph *Genesis and Field of Logical Theory. Studies in Philosophical Logic* is dedicated to a significant and large-scale task – to encompass and construct the pure continuum of logical theories and to point out and investigate the primary and most active and innovative theories, which determine the corpus and development of Logic. Therefore, the developing of such working field allows examining the innovative forms and constructions which give Logic its systematic form as a science.

For this purpose a new theoretical instrument is being introduced – “the universal actuality of objects” as a generalized ontological and epistemological model on which a certain logical theory is built. This allows the basic philosophical-logical paradigms to be exposed. These are the Aristotelian logical paradigm, Kant-Hegelian logical project and the foundations of modern logic. The monograph follows the derivation of logical forms, their systematic and constructive possibilities on the basic logical paradigms.

The first part – *Logical foundations*, introduces the basic parameters of the Aristotelian paradigm, which are the quantitative modelling of existence and the essential conceptual means for its description. In result, the forms of thought are constituted – the concept, judgment and inference, which the basis of traditional logic consists.

In the first part, a new logical instrument has been offered – the logical universe as a figure and technique for working with the most general concepts in thinking. This logical instrument can also share light on the producing of the objects and their constructions in thinking. The introducing of the “universe of discourse” in logical systems of the 19th century

is exposed, and the term is stabilized with its definition, essential elements and normativity. The basic working schemas of the logical universe are developed on richly deployed graphic material: on the structure and typology of judgment, the systematic object constructions and their configurations in the universe of the whole thinking.

In the second part – *Kantian-Hegelian Theory of Logical Forms* – a new logical platform has been brought out: the pure and entire system of thought-forms – concept, judgment and inference to be constructed, and the corpus of their theory to be fulfilled. Here, Kant and Hegel achieve significant results.

Kant's theory of judgment developed in *Critique of Pure Reason* is generalized in a detailed and systematic construction. It is grounded in Kant's innovative vision of the working mechanism of synthesis and conditioning, which are taken as the basis of a new theory of thinking. On the same base, Kant deduces the logical forms of judgment and syllogism. Kant derives a new definition of judgment which is a result of the whole structure of judgment. This structure is fully revealed as a logical schema for the way how the judgment is organized in thinking. This is the fundament for the main result here – the system of logical types of judgment as function types of the synthesis in each judgment. The latter is a significant result which can be taken as a ground the system of the other two forms – the concept and inference – to be deduced.

Kant's work on a unified theory of inference has been followed through the whole course of *Critique of Pure Reason* and is generalized as a Kant's complete theory of inference with its substantial results. From this point of view and on the support conception of conditioning, the new definition and structure of inference are brought out; this provides a new and whole solution on the realizing of inference as the higher thought-form. Here the new model of judgment and its system is connected with the inference constitution, which gives the opportunity the problem of its main logical types to be solved. From here, Kant's solution for the types of syllogistic functions has been extended to a system of the synthesis functions in inference in general. The logical functions of inference are reduced to the traditional logical kinds of inference. With this, the basis of the system of inference has been founded.

The general construction of a united theory of logical forms is considered in Hegel's logical system. Hegel drives forward the problem of the system of concepts, which gives the opportunity a new structure of concept to be derived on the logical determinations of concept in Hegel's *Science of Logic*. How Hegel construct Kant's system of judgment has been examined in detail and on graphic material, the result is the systematic registry of judgmental forms. In *Science of Logic*, Hegel offers a vision of a unified system of syllogism on its universal

element and constitution. Hegel's conception has been followed through the logical degrees of inference genesis with the internal forms of its general development to the supreme realization of inference, which in its system has to generalize and reveal the ultimate objective possibilities in thinking.

The third part – *Fundamentals of Modern Logic* – examines the genesis of logical search which predetermines the development of contemporary logic, mainly in two fundamental and innovative theoretical directions. The first one is concentrated around the theoretical platform of analytical logical school, which is characterized by the introduction of mathematical apparatus on the field of traditional logic. The second direction elevates the synthesis of logic and mathematics to the search of the first principles of mathematics through the theoretical construction of infinity. The result here is the constitution of Set Theory as the fundament of mathematics.

The achievements of analytical philosophy have been exposed through the innovations of the pioneers of modern analysis – A. De Morgan, G. Boole, J. Venn. They systematically transform the traditional logical theory by introducing mathematical elements and models of analysis. The monograph exposes the central moments in the building of propositional logic, functional logic and theory of relation. Wittgenstein's conception of *logical space* in *Tractatus Logico-Philosophicus* has been analyzed as a general formation on which the original Wittgenstein's theory of truth is realized.

The theoretical direction of mathematics and philosophy of infinity has been considered through the development of the concept of *aggregate*, or a *set* of objects, and the theory of numbers. The formulation of the concept is exposed in detail in works of G. Cantor and R. Dedekind and with the definition of finite and infinite sets. Cantor's definition of a "cardinal number" of a set opens the problem a new kind of numbers to be discovered and introduced, which numbers Cantor calls *transfinite*. The monograph gives a systematic approach and observation to Set Theory. A new area has been introduced as *Logic of Infinity*. It traces Cantor's conception of transfinite numbers and goes further according to his solution how the infinite sets and their cardinal numbers relate to the linear continuum of numbers. Here, Cantor's Continuum Hypothesis has been considered as the most promising conception, with still unrevealed potential in contemporary logic and mathematics and as a search pointed in their core problematic – the investigation and construction of infinity.

2. Studies:

2.1. Ontological and Logical Projections of Leibniz' Principle of Sufficient Reason. 2018. // *Philosophy*, 1, p.17 – 43, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559.

Abstract. In the present paper we will systematize the theoretical premises and the deducing of Leibniz's Principle of Sufficient Reason, as well as will examine its potential as generally valid law of thought and knowledge. Initially, the ontological bases of PSR must be delineated: the structure of existence, the defining of the "individual substance", the Law of Continuity which leads to the "ultimate ground" and from here to the concept of the "choice" of the supreme substance. We will analyze the formulations of PSR, which Leibniz gives in *Monadologie* and in his letters. In order to form the entire logical potential of PSR, we will look for its general parameters in Kant's concept of thoroughgoing determination and in Hegel's projection of the ground with its structure and with the interesting formula of the "complete ground". All this leads to the perspective of discovering the total range of PSR, as founded and formulated by Leibniz, and gives us the opportunity to consider its new formulation related to the ground, which is completed in absolute sense with all its parameters.

2.2. The Register of Judgment in Aristotle's Logical Theory. 2018. // *The Challenge: Aristotle*, Sofia: Univ. Press "Sv. Kl. Ohridski", ISBN 978-954-07-4382-0, p.133 – 155.

Abstract: The paper follows the line of the leading moments in the building of Aristotle's judgment theory which form the logic register of the judgment as derived, defined and structured by Aristotle. Firstly, the paper will examine the structural elements of the judgment which Aristotle derives in the *Categories* and *On Interpretation*, and which schematize the statement as a stable formation in the course of ordinary speech. In *Prior and Posterior Analytics* Aristotle further develops in detail the combinatorics and schematics of judgment; in this regard, the paper will discuss the introduction of singular and indefinite judgments as possible premises in syllogism or as judgment types included in the structure of inference while aiming to go beyond the pure logical setting of judgments as syllogistic premise. Here, the paper will focus on the potential of the judgment for the initial defining and schematizing of induction and paradigm. The final step in the register of judgment will be its positioning within the range of the dialectical discourse in *Topics* which gives a view to the argumentative structures, but also explores how to build structures of judgments. The assigned task is encompassing, but that will be a priory-topical register in the course of Aristotelian logical corpus from the central position of the judgment.

2.3. Cantor's Continuum Hypothesis and its Transfinite Grounding. Part 1. Part 2. 2017. // NotaBene, Issue 38 (2017), ISSN 1313-7859,

<http://notabene-bg.org/read.php?id=480> <http://notabene-bg.org/read.php?id=497>

Abstract: The present paper will expose Cantor's Theory of transfinite numbers, and more specific his *Continuum Hypothesis*, on transfinite grounding – upon the constructing of the linear continuum c as “the pure continuous number-domain”, with the words of Dedekind. For this purpose, we will unfold Cantor's grounding that cardinality of the continuum c is equal to the cardinality of the sets of natural numbers – $\mathbb{N}$ and the rational numbers – $\mathbb{Q}$ as basic dimensions in n -dimensionality of the continuum. This is a construction, which poses the known number sets as basic and initial dimensions of the continuum c . These sets are also taken in their inclusion to one another as proper subsets to each other and to the set of real numbers – $\mathbb{R}$.

From here, we can deduce the Continuum Hypothesis formula with producing the next $\aleph$ -numbers and to propose a new version of generalized Continuum Hypothesis. Also this will provide the solution and interpretation of Aleph-0: $\aleph_0$ as a number – with its own number value upon the continuum c and as a number of the complex processes and entities in reality.

Going even more further, we can postulate the *intensity* of an infinite set: as its own ability to be raised to power, or covered, with transfinite cardinal number, in particular to the least transfinite number $\aleph_0$. So, namely on the intensity of the infinite sets, continuity can be defined and connected with the dimensionality of the continuum. And from here we can formulate the Aleph-enumerability and omega-enumerability of infinite sets as the suggestion of grounding the enumerability of the infinite sets.

All this leads also to the construction of transfinite numbers orders, in this construction we can develop them as higher and higher number classes with increasing cardinalities. These transfinite numbers orders can provide the density of “the whole absolutely infinite aggregate of numbers”, with Cantor's formulation. With all this, the new transfinite numbers, introduced by Cantor, are demonstrated as powerful instrument for describing and investigating the reality to the very boundaries of its physical and conceptual comprehension.

2.4. Virtualistic Transcendentalism and Analytics of Principles 2016. // *Back to Metaphysics*, Blagoevgrad: Univ. Press “N. Rilski”, ISBN 978-954-00-0092-3, p.118 – 141.

Abstract: In its intention the search in this statue will aim a heuristic entering in the area of the second part of Kant's Transcendental Analytics – Analytics of principles. This search is liberated in its goals and methodological basis, in accepting for an initial point the innovative

philosophical concept of virtualistic transcendentalism developed by Valentin Kanawrow. The new program of “systematic critical metaphysics” grounds a constituting the transcendental schema as dynamic mediator “in transition from a priori to a posteriori”, to the structuring of the possible experience. From here we will rise the thesis for the autonomy of the region of faculty of judgment pointed by Kant as one of the higher faculty of cognition. Kant considers its a priori forms, which are working for the knowledge of an object in experience, but he does not follow the secure way to deduce these forms from systematic logical formation as he proceeds with understanding and reason. There the a priori forms are deduced on the basis of logical forms in thought. So we are starting a search for the own logical forms of faculty of judgment. We will formulate their specifics as judgmental synthetic schemas. And we are going to derive them backwards – from the principles of faculty of judgment to their pure logical models: the schemas of quantity, quality, relation and modality. As result we will gain at first the demonstration of the region of faculty of judgment in its appurtenance exactly to the transcendental logic. And then, it will be a real expansion in the thematic of transcendental analytics with the judgmental synthetic schemas, through which to delineate the logical territory of faculty of judgment in its task to develop criterions, types and general logical models in object constructing in thought and knowledge.

2.5. The Hermeneutical circle as an Analogical Inference Procedure. 2011. // *The Abyss: Heidegger*, Blagoevgrad: Univ. Press “N. Rilski”, ISBN 978-954-680-754-0, p.284 – 307.

Abstract: The article examines the specifics of a key figure, which Heidegger uses to produce a new philosophical beginning. The hermeneutical circle is a structure with its specific moments and process, and as such, possess constructive power on objectivity. With this procedure, it can be taken as an analogical procedure to construct and finish the objectivity in thinking. The purpose here is to deduce a model of analogical inference process along with the universal instances which structure the deduction and induction – these are given with the tension between the object and the whole area of thinking and their mediation. The analogical procedure realizes their universal relation, which moves and exhausts the whole thinking area, proceeds on all its content and then bends it back to the object posited in it. The genesis of this whole-ending procedure will be considered in the Descartes’ technique of positing a pure beginning of knowledge; in Fichte’s acknowledging the circle as the basis of systematic construction; in Hegel’s conception of reflection and its separate types, and the mechanism of the ground and grounded in *Science of Logic*. The Heidegger’s hermeneutical circle is a complex relational

structure, which fixes the given and constantly goes over it toward the wholeness of being and toward the hermeneutical horizon of interpretation.

3. Articles:

3.1. The Subjective Relation as a Moment of Determination in Hegel's Science of Logic. 2018. // *Hegel-Jahrbuch*, Volume 11, Issue 1, Pages 70–75, ISSN (Online) 2192-5550, ISSN (Print) 0073-1579, DOI: <https://doi.org/10.1515/hgjb-2018-110113>. © 2018 Akademie Verlag GmbH, Markgrafenstr. 12-14, 10969 Berlin.

Abstract: The paper aims to open an intriguing projection to the procedure of logical determination in Hegel's *Science of Logic*: what are the moments of subjective intervention and dynamic in the progress of the concepts. Two basic moments of subjective relation are deduced – the “external reflection” and the “positing”. For the consideration are drawn the concepts of the *Objective Logic*: “Something and an other” and “The Real Ground”. Such a view gives an opportunity to recognize the procedures upon the including the context of thinking, the temporal features and the ability of variations in its forms. The subjectively intended moments in determination demonstrate the huge relational potential of Hegel's Logic, as well as the potential of the subjective relation for every object building.

3.2. Truth Modeling in Logical Space. 2017. // *Philosophy*, 4, p.415 – 424, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559.

Abstract. This statue will pose the question for the truth beyond language constituents in its defining and achieving and from this point toward its modeling grounded above all on cognitive parameters. The concrete solution will be searched concerning Wittgenstein's conception, offered in *Tractatus Logico-Philosophicus*, for the “truth-conditions” of a proposition in logical space as its “representing relation” and for the way through which the proposition structures logical space. We will search whether this will be a legitimate version of a “logic of truth” in the sense of Kant, and which elements of Kantian logical project can be applied for the division of logical space for the cognition of an object and its cognitive dislocation in logical universum, exactly from the point of view of the whole cognitively and objectively formed universum. How we can outline the approaches, the algorithm of a “real-objective” calculation of the object value in the logical space.

3.3. Topics of the A Priori. 2016. // *Philosophy*, 1, p.47 – 58, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559.

Abstract: By introducing the a priori-investigation of the reason, Kant poses the possibility of one separate area, or method, or thematic in the transcendental analysis of the pure forms of reason. Do the a priori then have its own field which could distinct the derivation of those pure forms and so the a priori alone to differentiate itself among the three, delineated inside the boundaries of reason, arias of the basic faculties of pure reason – sensibility, understanding and reason. We raise the question – whether the a priori is connected with a meta-posing of the transcendental procedure as a reflection upon the activity and possibilities of the reason itself. And from this point on to differentiate the a priori with its own elements and progress of realization and so the a priori could find its own topics in the whole constitution of pure consciousness.

3.4. Infinity and Freedom – How We Think the Universal. 2018. // *The Human – Free and Not Free*, Sofia: Univ. Press “Sv. Kl. Ohridski”, ISBN 978-954-07-4542-8, p.59 – 67.

Abstract: When we try to define what it is freedom, we inevitably are forced to encounter our concept of infinity. However, how this concept can to take part in the construction of freedom definition? Is here the famous Hegel’ synthesis needed – the synthesis between finite and infinite which are going to give the actual infinite. When these questions get their answers, we can begin to discover the free, variable component in logical forms. This will be the way to gain the subjectivity in our concepts, and further to include this subjective component of conceptual freedom in the very process of thinking on objects.

3.5. Structures of the Possible and their Metaforicity. 2017. // *Philosophical Alternatives*, 2-3/2017, p.140 – 155.

Abstract: The possible has become a distinct construction in the philosophical theories, but this would imply that it should be amenable to structuring in certain ways and figures, which could be used as instruments in theoretical construction. The article offers several models of the possible, built with their original and leading metaphoricity. Starting from Aristotle’s model of the possible, it is interesting to see how this view of “the possibility of a thing” leads to “the concept of *force*” in Hobbes and Leibniz. The construction of the possible is especially intriguing in that it is like a field, an area, where the multiple things have their positions. Here, of course, the leading viewpoint is the construction of the space offered by Hobbes, but no less interesting is Leibniz’s critique of absolute empty space as a “*sensorium*”, Newton’s amazing

metaphor. Introduced as a field, a universum, the possible requires to be filled up, requires its own “*spectrum*”, “degrees” (in Kant’s term), with steps taken and inner construction works done to intensify and organize it, and attains Leibniz’s famous concept of “the best of all possible worlds”. Finally, the article structures the unchained connections and correlatives in the *triad* of “possibility-actuality-necessity”, with its models and metaforicity in Hobbes, Leibniz and Hegel, and offers a description of the three modal areas in one common and absolute relation.

3.6. Phenomenological discourse of Category. 2015. // *Philosophical Alternatives*, 6, ISSN 0861-7899, p.84 – 93.

Abstract: One of the fundamental results of Kant’s *Critique of Pure Reason* is deducing the system of the categories of understanding and the defining of the category only as an intellectual mode for producing the objects of knowledge. This poses the categories in active connection with the sensible manifold, but also raises the question as to how the categories participate in constructing one object. Kant formulates the problem of necessary connection between category and appearance and offers two main approaches for its solution. The first approach, on the side of the categories, is based on the “combinatorics” of the categories themselves, which fulfills the conceptual map of all thinking. The second approach uses other ways, which operate by means of the conditions of sensibility.

The aim of this article is to proceed further in the first approach and to deduce a special condition that provides the pure categorical approach to the phenomena. By considering this condition, we formulate the search for the *discourse* of the categories, the term that Kant uses to define the categorical participation in knowledge. The discourse of a category is the field for formatting the objects as parts of experience, as the totality of all objects. The discourse is directed by the higher conceptual points in the synthesis of the appearances; these are the four general concepts of classes in the system of categories. Each discourse is developed as a model of world-constructing, with its own type of objects, relations, ultimate reason of totality. Through this are outlined the basic conditions in the general project of ontology.

3.7. The Ultimate Elements of Thought. 2014. // *Philosophical Alternatives*, 5, ISSN 0861-7899, p.30 – 42.

Abstract: The article problematizes the theoretical results of Kant and Hegel in order to clarify the conception of transcendental thought. The latter is constituted as the ultimate a priori area of the unconditioned (in Kant’s term) as a pure universe of thought. The ultimate elements of

thought are determined and posited as pure logical elements – “the three determined concepts”, deduced by Hegel. These are the universal (general), the particular and the singular. They are completed with a fourth concept, the real universal, which is taken as the upper border in the quantity of the object (Gegenstand). This concept is specified as an independent sphere of the object upon the unconditioned. The ultimate series of thought is structured through the empty concept and the Absolute concept. The article also discusses the basic relations and operations relevant to the last conceptual elements, which mediate and penetrate the whole universe of thought.

3.8. The Chain of Genus and Species on the Side of the Unconditioned. 2014. // *Philosophy*, 3, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559, p.290 – 303.

Abstract. Constructing the subordination by genus and species gives its own problematic aspects in the theory of Traditional logic. The present article is dedicated to the building up of the chain of genus and species in its completeness and offers an interesting result, which is derived from concrete chains of different concepts. In Traditional logic, the logical validity of the lower limit on the side of species is commonly accepted – this is the singular concept. But could any logical validity of the upper limitation be found and where the generalization of the chain expands to? Answering this questions necessitates the consideration of Kant’s model of constructing the subordination by genus and species. Kant introduces the unconditioned as ultimate limitation of the supreme genus, genus summum, and also as solid limit and beginning of every developed subordination by genus and species. Then the dividing of the very genus summum will result in superior generic concepts which will be the essential object-functional concepts – the necessary bases for accumulation of attributes and thus for constructing objects in thought and knowledge.

3.9. First Principles and Elements of Metaphysical. 2013. // *Philosophy*, 3, ISSN (Print) 0861-6302; ISSN (Online) 1314-8559, p.263 – 282.

Abstract: The metaphysical is the absolute constituent of the philosophic reflection. But how it is constructed, what are its basic beginnings and principles. This paper brings the metaphysical to the opposition: field-of-things – super-field, on which the world is based, and follows this construction to Aristotle’s *Metaphysics*. But from this point on, the modern philosophizing brings new beginnings, continuums, elements: the formation of potentiality, of the supreme genus, the structure of a pure concept as an universal element of thinking. It turns out that the first principle of metaphysical grounds deeply into the formulation and the schema

of Aristotle's principle of non-contradiction, which Aristotle himself points as "the most reliable" theoretical beginning. Kant, as well as Fichte and Hegel, transform it into a principle of determination, based on the unconditional act of self-positioning which develops a concept by progressing towards the super-field of the general thinking. This self-developing turns the principle into construction, generating its own and new-risen field of relation in the total and fully covered and inflected universum of the Absolute.

3.10. Total, Whole-aggregate and Universal in Hegel's Interpretation. 2012. // *Philosophical Alternatives*, 5, ISSN 0861-7899, p.24 – 31.

Abstract: This paper offers approach and analysis of the complex concepts, in way to deduce logical models of these concepts, mainly developed in theoretical systems of German Idealism. Kant constructs complex concepts in Transcendental Analytic and Dialectic of his fundamental work *Critique of Pure Reason*. Schelling and especially Hegel include in their systems such concepts as logic-theoretical instruments. The three concepts – total, whole-aggregate and universal, are exposed in a whole genetic way. They are developed by basic logical structure. This structure is granted on relations between one object (Gegenstand) among all the others together; the specified logical area (field of objects) as construct basis for the complex concepts and with the common border to form the united area – logical Universum.